

Árnyald tovább!

Meseillusztrációs pályázat

Pólya Zoltán: Mese Mooról, aki beszélt az állatok nyelvén

Moo már napok óta hasztalan kereste elveszett apját, akit elragadott a tavaszi nagyáradás a mocsárciprusok vidékén. Szomorúan követte a nagyfolyó útját már időtlen idők óta, de csak nem lelt apja nyomára. Tápláléka is fogytán volt már, az ereje is egyre jobban szállt ki karjából és lábából, de leginkább a tél közeledtétől kezdett félni. A ciprusok levelei már sárgulni kezdtek, azok jelezték neki, hogy jó lesz igyekezni apja keresésével. Egy napon, amikor megpihent az egyik óriásfa tövében, a vállára repült Morduk, a szépséges szalakóta.

– Ugyan, mit búslakodsz Moo, amikor te vagy a legbátrabb és legügyesebb valamennyi ember között? – kérdezte a szalakóta.

– Hogyne búslakodnék, hogyne szomorkodnék, amikor apámat elvesztettem, s csak ténfergek és járkálok itt ezen a mocsaras vidéken már magam se tudom mióta.

A madár ahogy hallgatta a fiút, ráült egyik vállára, majd átrepült a másikra is, ráadásul jól megcsipkedte a bundáját is. Moo tűnődött magában, mit is akarhat ez a madár? Talán ő is megéhezett? Lehet az ő baja még nagyobb, mint az enyém – gondolta magában a fiú. Nagy vastag húsú tobozok potyogtak le a fáról, ekkor a fiú fölállt és elkezdett fölmászni a ciprusfa tetejébe. Magas volt a fa, de Moo mit sem törődött ezzel. Bátran haladt egyre feljebb és feljebb. Fönn a fa tetejében az érett tobozokból egyre-másra potyogtak ki a magok. A fiú egyik kezébe magot gyűjtött, nyújtotta azt a szalakótának, s a madár nemsokára meg is találta Moo tenyéren a fenyőmagot, s boldogan csipegetett belőle. Miután jólakott újból rászállt a fiú vállára.

– Tudd meg Moo, – szólalt meg szép éneklő madárhangon – az én bajom még nagyobb, mint a tied, mert én meg a páromat vesztettem el, s hiába is repkedek ebben a hatalmas erdőségben, sehol se találom! Pedig ő a legszebb valamennyi fajtámbeli madár között. Ezüst tollazata messzire világít, s a hangja is ékesen cseng. Ám, te segítettél nekem, jót tettél velem, s jóságodért én is jót teszek veled. Mutatni fogom neked az utat, segíték neked, hogy megtaláld az apádat.

Moo hajlós ágakba kapaszkodott, s ügyesen ugrott egyik fáról a másikra, s követte a madarat, aki haladt egyre csak előre, s meg se fordult, mert tudta, a fiú nem fogja eltéveszteni az utat. Mentek egyre északabbra a Nagyhegy irányába, de ekkor hideg szél járta be az erdőt. Fagy ereszkedett alá, s a mocsaras vidéken minden jéggé változott. A fiú is fázott már, a szalakóta szárnyai is teljesen megmerevedtek.

– Moo, társam és jótevőm, – szólt a fiúhoz a madár. – Innen már egyedül is tovább tudsz menni, ha mindig csak a legmagasabb hegy irányába tartasz. Nekem most délre kell szállnom!

A fiú búcsúzóul megmelegítette a madár szárnyait és útjára engedte őt. Ment tovább, már épp elhagyta a mocsárciprusokat, amikor minden jéggé változott körülötte. Zúzmarás lett az erdő, a fák tűlevelei, s a puha avaron már csak csúszni tudott egyik fától a másikig. Lelkében egészen megremegett, a félelem teljesen úrrá lett rajta. Hol talál ő valami menedéket a jegessé vált erdőben? Már vastag bundája se melegítette. Ekkor nagy szerencséjére egy derekában megroppant, odvassá vált fenyőt vett észre. Fölkapaszkodott a fára, az odvas részébe meg csinált magának annyi helyet, hogy épp befért rajta. Hálálkodott a fának, a fa szellemének, mert Moo, mindig is úgy tartott, minden fában szellemek laknak, oltalmazó és védő szellemek, s most ennek a kidőlt fának a szelleme segít rajta, hogy túlélje a zord hideg telet. Benn a fa belsejében a hangyák és más apró

élőlények már elvermelték magukat, és furcsán néztek a hozzájuk betolakodóra. Moo nem igen törődött velük, gyorsan el is aludt. De álmát hirtelen egy panaszos síró jajveszékeltés zavarta meg.

– Moo, kérlek, segíts rajtam! – szólalt meg egy madárhang. – Morduk párja vagyok. Eltévedtem, ráadásul az egyik szárnyam el is törött. Ebben a fában találtam én is menedékre.

A fiú kezébe vette a madarat, testéhez szorította, úgy melengette.

– Holnap, ha a nap melege ér bennünket, útnak indulunk, magammal viszlek. A te párod már útnak indult a messzi délre. Barlangot keresünk magunknak, ahol tüzet gyújthatunk, megmelegedhetünk. Meglátod tavaszra, mire visszajön Morduk meggyógyulsz majd, és újra egymáséi lehettek.

Ám másnap vastag hófellegek takarták el a napot, és hózivatar borított be mindent az erdőn, s nem tudták elhagyni az odút. A fa szelleme is egyre azt sustorogta: „Moo, ne menjetek még! Maradjatok még!” Napok és hetek teltek el így, és Moo meg a madár egymást melengették, egymást etették a megmaradt fenyőtobozok morzsáival. Aztán végre elérkezett a napsütés, és kimerészkedtek az odúból. Moo köszönetet mondott a fa szellemének, hóna alá vette a lányszalakótát, és végre elindulhattak ketten a Nagyhegy irányába. Fehéren csillogott minden körülöttük, felettük szikrázott a nap és végre valamelyest erőre kaptak. Honnan is lett volna ennivalójuk? Moo-t életben tartotta a gondolat, hogy mindig voltak társai az útja során, akik segítettek neki. Mindegyre nézett a Nagyhegy irányába, s néha megjelent előtte apja szelleme is. Dobbal a kezében látta, s ütötte a dobát és táncolt közben. Apja is bátor volt és gyógyító. Lehet ő már nem is él, lehet soha többé nem fogja látni, de ha becsukja a szemét, akkor mindig maga előtt látja szellemét.

Ahogy mentek, taposták a vastag és keménnyé vált havat, hát egyszer csak valami egészen különös dolgot vettek észre. Valami furcsa szerzet vagy állat futott velük szemben nagy robajt csapva, mert az maga körül fújta a havat minden irányban. Moo egy pillanatra megijedt, mert ez az ismeretlen lény egyre dühösebben szaladt felé, s ahogy közeledett, látja, hogy ennek az állatnak erős és hegyes szarva van. Már hangját is hallotta, ahogy közelített egyre sebesebben felé. Moo azt gondolta, már pedig ő kitérni nem fog ettől az ismeretlen fenevadtól. Háta púpos volt, szakállát lóbálta, ahogy forgatta fejét. Felnézett Moora, majd így kiáltott.

– Te vagy az Moo?! Most végzek veled!

– Hát te kiféle, miféle jószág vagy? – kérdezte tőle Moo, de választ már nem is kapott, mert az állat úgy fölöklette, hogy a fiú messzire elrepült, szinte egészen belesüllyedt a hóba.

– Nem ismeresz meg? Tamura vagyok a bölények nemzetségéből. A te törzsed vadászta le dárdáival és ijaival az én társaimat és családomat.

A fiú még föl se kelt, de Tamura már rohant felé. Ekkor a szalakótalány rászállt a bölény hátára, s bundáját elkezdte csipkedni.

– Ugyan már Tamura, ne butáskodj már, hiszen Moo, még egyetlen bölénynek se ártott! Hagyd őt békén!

Amíg a madár csivített a bölény fülébe Moo fölállt, erejét összeszedve fogta meg Tamura szarvát. A feldühödött állat csak kaparni tudta maga alatt a havat, s ahogy így térdre kényszerítve fölnézett a fiúra, hirtelen le is nyugodott.

– No, látom Moo, az erőd még nem hagyott el. Erős és bátor is vagy – mondta már némileg megnyugodva a bölény. – Engedjél el kérlek! Nem bántalak többé. Én is csak bolyongok itt ebben a hatalmas erdőségben céltalan, s azt sem tudom, hol vannak a társaim, ha egyáltalán még élnek közülük néhányan – kesergett Tamura.

– Én és társam, a szalakótalány a Nagyhegyhez tartunk – szólalt meg végre Moo. – Apámat elvitte a tavaszi áradás és mindez ideáig hasztalan kerestem.

– Elviszlek én oda benneteket. A Nagyhegynél barlang is van, ahol megpihenhettek – ajánlotta nekik a bölény. A fiú újra a hóna alá vette a madarat. Ráültek a bölény hátára, s most már hárman vándoroltak tovább. Ha útközben megéheztek, a bölény zsírjából ettek. Talán három nap is eltelt, mikor végre elérkeztek a Nagyhegy barlangjához. Tamura megállt a barlang bejárata előtt, a fiú és a madár leszálltak a hátáról, majd így szólt hozzájuk:

– Ez a barlang emberlakta hely. Ide én nem mehetek. Amíg ti benn vagytok, addig én megpihenek a barlang előtt.

Moo kezében a madárral indult befelé a sötét barlangba. Sokáig nem is láttak semmit. Amit mentek beljebb és beljebb, egyszer csak egy pislákoló fényt pillantottak meg. Ahogy közeledtek felé, két embert vettek észre. Az egyik Kám volt az öregasszony, a másik a szépséges lánya, Ten. Kám azon kesergett, hogy tüze épp elaludt és kovaköve is elfogyott már, s ha nincs tüzük, akkor az egész telet hidegben és fagyban kell átvészelnük.

– Jaj, jaj Moo, mi lesz így velünk, meg fogunk fagyni! Ebben a nagy hidegben még a barlang falai se védenek meg! – kesergett ilyenformán Kám.

Moo jóideig csak gondolkodott és tűnődött, mitévő legyen, s ő egyre csak Ten szépséges szemét leste, ami még a sötét barlangban is világított. A szalakótalány ekkor kibújt a fiú hóna alól, s így szólt Moohoz.

– Menj csak el Moo a barlang másik végébe, ott találsz egy szikladarabot. Fogd meg azt és vidd ki Tamurának. Kérd meg őt, hogy lábával apró darabokra tapossa. Annak a kőnek a belsejében benne lesz a szikrátadó kovakő.

A fiú el is ment a szikláért, vitte nagy erőlködve, lábaiban rogyadozva Tamurának, s amikor odaért hozzá, letette elé.

– Tamura, kelj föl, már eleget pihentél! Törd a patáiddal apró darabokra ezt a sziklát!

A bölény úgy is tett. Apró kovadarabok hullottak ki a sziklából. Moo összeszedte és vitte azokat Kámnak. Az öregasszony gyorsan szikrát pattintott, s a száraz fa nemsokára lángra is lobbant. Nagy tüzet raktak, át is melegedtek mindahányan. Moo egyre csak Tent leste, s közben újra búsulásnak adta fejét, mert apját hiba is kereste, nem találta meg. Ment ki búslakodva, fejlógatva a barlang elé. Nézi, nézi Tamurát, furcsán mozgott előtte, ismét fűjtatott, szinte forró tüzet fűjt magából, s ekkor hirtelen megmozdult, megrázkódott és bundáját levetette magáról, s nagy megdöbbenésére tulajdon apja állt előtte. A fiú meg egyre csak csodálkozott és nem tudott hová lenni örömeiben.

– Fiam bölénnyé kellett lennem! De az átkot, melyet ez az öregasszony tett rám, most megtörted azzal, hogy eljöttél szépséges lányához, Tenhez, akit szíved választottjává tettél.

Moo és Ten megszerették egymást, egész életükben együtt maradtak, családot alapítottak és számtalan gyermeket nemzettek. Egy szép tavaszi reggelen meg Morduk, a szalakóta repült be barlangjukhoz, hívta az ő társát, s végül együtt repültek el a végtelen erdőségben.

